

i sin Alderdom kun have 160 Rdl., og der vil selvfølgelig Intet være til Forsjærgelse af hans Efterladte. Naar Forholdet nu stiller sig saaledes, synes det mig at være billigt, at man ogsaa kommer de paagjældende Bestillingsmænd til Hjælp paa anden Maade, nemlig ved at forøge Lønningen, saaledes at man kan vente, at de af deres Lønning kunne anvende et Beløb til deres Forsikkring. Vel ere jo i Lovforslaget Lønningerne for Fyrskipperne allerede foreslaaede noget forøgede, men det er dog ingenlunde saameget, som Lønningerne for adskillige af de underordnede Personer ombord paa Fyrskibene allerede ere forøgede. Saaledes skal jeg bemærke, at det for Matrosernes Vedkommende har været nødvendigt fra 1870 af at forøge Lønningen med $\frac{1}{3}$, altsaa med $33\frac{1}{3}$ pSt., og Lønningen er dog endnu noget lavere end den almindelige laveste Hyre, saa at der neppe er Tvivl om, at man vil blive nødt til yderligere at forøge disse Lønninger. Det vil derfor paa ingen Maade forholdsvis være saa overordentlig rigeligt, om man forøgede Fyrskippernes Løn til det, jeg har foreslaaet, nemlig til 1800 Kr., hvad der, som man maa erindre, dog kun er 900 Rdl., og altsaa ikke nogen saa overordentlig høj Sum. Jeg skal nu ikke komme ind igjen paa de forskellige Momenter, der ere fremhævede her i Salen om det Anstregende og Ansvarfulde, der er ved de paagjældende Bestillingsmænds Tjeneste, men kun erindre om, hvad der er ansørt fra flere Sider, at naar man blot ser paa selve Sagen, ere Fyrskipperne nogle af dem, som man helst burde give Pensjonsret; naar man ikke vil give den, er det mere af formelle Grunde eller i høert Fald af Grunde, som ikke ere begrundede i selve de Paagjældendes Stilling. Derfor forekommer det mig, at der kan være al Anledning til, at den Erstatning, man giver dem for Afsvænet af Pensjonsretten, bliver nogenlunde fyldestgørende, og jeg skal derfor tillade mig paa det Bedste at anbefale dette Ændringsforslag. — De to andre Ændringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille, ere temmelig uvæsentlige. Det ene, Forslaget under Nr. 3, er ligefrem en Redaktionsforandring, og det andet tilfigter blot at gjøre det fuldstændig klart — hvad der forøvrigt maatte kunne betragtes som en Selvfølge — at for de Embedsmænds Vedkommende, der allerede have kongelig Udnevnelse, skal det i § 3 omhandlede Tilfald af 5 pSt. af de fastsatte Lønninger ikke udredes.

ærede Medlemmer i Forening med mig have tilladt sig at stille, blev forkastet ved Sagens 2den Behandling, have vi dog troet det rigtigt atter at fremdrage det, grundet paa, at ved 2den Behandling have en hel Del Medlemmer enten afholdt sig fra at stemme eller været fraværende, da Forslaget som bekendt blev forkastet med 39 Stemmer mod 29. I og for sig dreier det sig ikke her om store Summer, men, hvad der er Hovedsagen for os, er dette, at det forekommer os forunderligt, at man ved en lille Lov som denne vil gennemføre et nyt Princip. Det er et saa nyt Princip, at det, forudsat at man skulde gaa ind paa det, vistnok for meget saa Medlemmer er kommet til at staa klart, hvorledes Thinget da i det Hele taget vilde stille sig. Man er nemlig ved alle de andre Lønningslove gaaet ud fra, at man burde forhindre, at lavere Embedsmænd, naar de paa Grund af høj Alder fik deres Afsted, skulde komme til Staten og forlange en Understøttelse, og for at forhindre dette har man paalagt enhver af de Paagjældende, at han af sin Lønning skal udrede 5 pSt. som Bidrag til sin egen Pensionering. Nu vil man forandre dette og sige, at Staten skal udrede disse 5 pSt.; men dette er en saa stor Principforandring, at vi ikke have troet at burde unblæde atter at opstille Ændringsforslaget. For at imidlertid det ærede Thing kunde have to Forslag at vælge imellem, have vi stillet et subsidært Forslag, som gaar ud paa at stemme § 3 helt ud, idet man da ikke gjør nogen Forandring i Principet. Uagtet derved den lille Klasse Bestillingsmænd, som denne Lov omfatter, ikke kommer ind under de samme Selvpensioneringsprinciper som andre Embeds- og Bestillingsmænd, maa man dog erindre, at det er temmeligt sandsynligt, at man om ikke lang Tid vil faae alle Lønningslovene til Revision, og man kan altsaa gjerne for et Aars Tid eller to se bort fra de almindelige Regler for disse saa Bestillingsmænds Vedkommende, tilmed da de jo til Dato ikke have været inde under disse almindelige Regler. Selv om disse Bestillingsmænd derved faae disse 5 pSt. mere i Lønning end andre forøvrigt ligestillede Bestillingsmænd, kunne de maatte nok fortjene det, grundet paa, at de i 4—5—6 Aar have maattet vente paa Lønningsforbedring, medens alle Ligestillede have faaet deres Lønninger forbedrede. Jeg skal derfor ganske henstille til det ærede Thing, hvilket af Forslagene det vil vedtage. Det er Principet, som det er os om at gjøre, og hvilket af Forslagene der end vedtages, er Principet opretholdt.

Solm: Uagtet det Forslag, som fjorten